

Weihnachtsspäre in Berlin.

De lucht was grijs toen de tram stopte die ons naar het hotel Best Western am Borsigturm bracht. En dat zou zo blijven. Maar wij, de deelnemers zouden niet zo veel last hebben van de weersomstandigheden. Er was immers openbaar vervoer. Maar, "Oh die Treppen" die we moesten op- en afklimmen.

Hoewel ik me er niets van had voorgesteld, bleek de Nederlandse Ambassade een verrassing te zijn. De architect Rem Koolhaas moet haast al zijn creatieve energie in dit project gestopt hebben. Bewust is gekozen voor een locatie aan de Spree, met uitzicht op de historische binnenhaven, de Muehlendamm Schleuse en de Friedrichsgracht, vanwege het Nederlandse karakter. Het beeld in U-Bahn en tram op weg naar huis, bood dezelfde aanblik als bij ons nl. dat van telefonerende en smssende jongelui. Het bracht mij op het idee het thuisfront te bellen en hen te vertellen over deze fantastische eerste dag.

Ook de volgende dag was er een rondleiding gepland in weer zo'n gigant, zoals je de Reichstag (parlementsgebouw) wel zou kunnen noemen. Hier wist de architect de oude, bestaande elementen in een smaakvol nieuw gebouw te integreren. Kunstenaars werden gevraagd voor aankleding van de muren met o.a. grote wandkleden, waarop het textiel, beschilderd was met bloemen. Het geklad van onleesbare letters met data op de stenen wanden door Russische soldaten brengt de recente geschiedenis tot leven. Tijdens onze rondgang in de koepel brak de zon even door en werd het overweldigende uitzicht op Berlijn, rondom, schitterend belicht. 's Middag bezocht ik met vier anderen de Kaiser-Wilhelm-Gedächtniskirche. Een toren met mozaïeken in het gewelf is het enige dat overeind gebleven is tijdens de bombardementen in WOII. Aan de voet van de kerk was een "Weihnachtsmarkt" ingericht met veel kraampjes. Daar bestelde ik een schotel met "Bratkartoffel, gebakke Blutwurst und Sauerkraut" Het duurde even, maar toen het gerecht klaar was riep de kok: "Hallo, junge Frau, ihr Essen." Hij is zeker z'n bril vergeten, dacht ik. Ondertussen hoorde ik m'n reisvrienden een beetje gemeen lachen. "Ah, de jeugd. Nou ja, laat ze maar lachen,; het is beter dan huilen."

De "Weihnachtsmarkt" op de Gendarmenmarkt kwam in het donker prachtig uit. Hier waren overdekte terrasjes voor Glühweinfhebbers en andere dranken, kraampjes met exclusieve kleding, kunstzinnige gebruiksvoorwerpen. Maar het mooist kwam de kerstverlichting uit op de Kurfürstendamm, waar alle bomen een rechte, verlichte rij vormden, hetgeen sprookjesachtig aardeed. Diezelfde avond, maar ook bij het ontbijt, vertelde iedereen van zijn belevenissen, waar we soms ons voordeel mee deden. Met Gisela en Frank als reisorganisator en Thea als coordinatrice waren wij goed af. "Tausend Mal Dank dafür." Omdat we zo lang bij elkaar waren, vier dagen, hadden we de gelegenheid de nieuwe mensen te leren kennen en de anderen beter te leren kennen en zoiets scheidt een band.

Wat was er verder nog? Gemäldegalerie, museum met moderne kunst. Daarnaast een museum met oude meesters, Rembrandt, Frans Hals, van Ostade, Jan Steen, Pieter Breughel. Sinds die dag weet ik waar mijn voorkeur naar uitgaat. High Tea ontbrak niet; een Revue was ingepland. Hoogtepunt na hoogtepunt dus!

Op de laatste dag was het weer beestachtig. Plannen om de Nicolaikirche en Nicolaiwijk te bezoeken vielen in het water, terwijl de Berliner Dom een toevluchtsoord was. Een beetje verkleumd zaten we in de kerkbanken te luisteren naar de geschiedenis van de

Wilhelminische neobarokkerk, verwoord door een vriendelijke gids. Na de warme maaltijd in een “Berliner Kneipe” zochten we al winkelend ons fijne hotel weer op.

In de namiddag daalde ons groepje voor de laatste maal de trappen af naar het perron van de U-Bahn. De bus legde het resterende gedeelte met ons af naar het vliegveld. Bij de douane werden sommigen van ons zeer grondig gefouilleerd en één persoon moest zelfs een fles drank afstaan; onder protest natuurlijk. Terug in Amsterdam restte ons een laatste handdruk, nog een laatste kus en ieder ging weer zijns weegs. Toen pas besepte ik dat de reis voorbij was, en het gewone leven weer zou beginnen. Maar, ik hoop dat foto's, verslagen en verhalen de herinneringen levend zullen houden. Ja, dat hoop ik!

H.S. December 2007